

Kritikredaktør
Simon Lund
Jourhavende
Anders Godthjælp Nielsen
Telefon 33 47 21 52
E-mail kritik@pol.dk

Kulturredaktør
Anita Bay Bundegaard

DET MENER DE ANDRE OM ROCK

CD: THEM CROOKED VULTURES

Treenigheden spiller rå og brutalt og er aldrig bange for at kaste sig ud i gammeldags ambitiøse arrangementer. De kommer vidt omkring i punkangreb, psykedelisk rock, bluesrock og endnu tunnere udtryk, og de formår på grund af et stort overblik og stærkt samarbejde at vende hjem igen med energien og æren i behold, som der føres iørefaldende bevis for med 'Bandoliers'.
Peter Schollert, Jyllands-Posten, 5 ud af 6 stjerner

Hun har altid fantastiske sko på

Livstykket Caroline Henderson farvede klassiske sange med sin egen livserfaring som et lys i novembermørket i København.

JAZZ

Caroline Henderson, Copenhagen JazzHouse, lørdag.
♥♥♥♥♥

O kay, Caroline Henderson synger jazz. Men hun er samtidig den sangerinde i Danmark, der er mest rock'n'roll.

At den 47-årige, svenskfødte sangerinde efterhånden kender sine klassikere ud i jazzten til fingerspidserne, kunne et udsolgt og overvældet Copenhagen JazzHouse konstatere lørdag aften. Men at den indiskutable kunnen og selvsikkerheden ikke har gjort Henderson til en velfriseret og velopdragen diva, der med graciøs elegance rejser sig fra divanen med et langstillet glas i hånden, hver gang en journalist og

fotograf kigger forbi, blev slået fast med syvtommerhæle i JazzHouse.

For her var en glædestrålende Caroline Henderson mere optaget af at vise sine nye røde laksko med hæle så høje som stylter frem og forventningsfuldt fortælle om næste weekends kulinariske eventyr i Paris, hvortil hun og det intet mindre end fremragende band agter sig for at give koncert.

Musik lever nu engang af begejstring. Og den har Caroline Henderson i smittende grad. Efter at være budt velkommen på scenen med en introduktion, der mest beklagede, at der ikke var stole nok til alle i salen, og at sangerinden »altid har sådan nogle fantastiske sko på«, var det op til Caroline Henderson at sprede lidt lys i novembermørket for det modne publikum.

Heldigvis er der vist ikke andre muligheder for dette livstykke i kort leopardpletet kjole end at slippe livsglæden løs. Så efter indledningsvis at have sunget titelnummeret på sit nye album, 'Keeper Of The Flame', så cool, som var hun heltinden i en Tarantino-film (det bør hun i øvrigt snart blive, Quentin), fik de røde sko lov at danse. Det kræver altså mod at kaste sig ud i fri dans med sig selv på en lille, intim scene mellem sine seks musikanter og et stiltende, vurderende publikum.

Kan vel være, at Caroline Henderson er lokkemad til jazzens univers for en blød husar eller to (hej, morfar) med sin blændende fremtoning og charme. Men hun er forhåbentlig også inspiration til sine jævnaldrende søstre til at få ravkæden i stumper og klippe rejsningen af rullekravesweateren for at slå sig løs på livet. Der springer gnister fra den dame, som formår at bruge hele sin livserfaring og karrierens mange spor til at få sangene til at emme og bløde af liv. Caroline Henderson skifter ubesværet fra det emotionelt lyse leje til det nasalt mørke og giver på den måde sangene sit helt eget præg.

FAVNEDE. Caroline Henderson har været vidt omkring i sin lange karriere, men har i den grad fundet sig selv og sin stil i de jazzede versioner af sine egne og andres sange, hun præger med hele sin livserfaring.
Foto: Per Folkver

UNDERSTØTTET AF et band med nærmest afsindig spillelyst. Nikolaj Hess udrettede mirakler på sit piano, de tre blæsere balancerede virkemidlerne til perfektion og lige præcis den smule teatergøgl, der skal til for at få en koncert til at leve i stedet for at stivne i skønhed. Og under dem overvågede Nicolai Munch-Hansen på bassen og Jakob Høyer på spillevende trommer hele sceneriet for at sætte et galoperende kavalieri ind, når det var tiltrængt. Enkelte gange blev det for voldsomt med de mange lag i musikalske lavineskred.

“Heldigvis er der vist ikke andre muligheder for dette livstykke i kort leopardpletet kjole end at slippe livsglæden løs

Men medrivende og betagende var det gennem to sæt, hvor bandet og sangerinden fik de indimellem lidt steriliserede sange på 'Keeper Of The Flame' til at brænde igennem. En så slidt sang som 'Fever', der blev spillet med liv, sjæl og seksualitet som hyldest til Caroline Hendersons erklærede idol, Peggy Lee, gav virkelig varmen.

Heldigvis ordinerer den cool doktor Henderson vedholdende materiale af den slags, drømme er gjort af. Som versioner af 'Bang Bang', 'It Hurts Me Too' og Kasper Windings 'Made In Europe', der som bekendt satte sangerindens solokarriere på blanke spor i 1993. Winding gjorde sangerinden til en art sidste turist i et nattemørkt, men dragende smukt og elegant Europa.

»Jeg føler, at jeg siden hen er blevet til alt det, han skrev om i sangen«, sagde Caroline Henderson.

Sandt nok. Nemlig en verdensdame, der forekommer endeløst langt fra »the end of my journey«, en rejse, der kan føre til hvad som helst for denne gudbenådede sangerinde.

erik.jensen@pol.dk

Koncerten lørdag aften var den anden i Copenhagen JazzHouse i denne omgang, men Caroline Henderson turnerer i Danmark i januar og februar.

BEAT

Hjemlig hygge

Grant Lee Philips: Little Moon. Produceret af Paul Bryan. Yep Rock Records. (44 min.).
♥♥♥♥♥

DE FLESTE har sikkert glemt det, men i 1990'erne var Grant Lee Buffalo et fint lille band fra Californien, der blandt sine fortalere talte Michael Stipe fra R.E.M., og anmelderfavoritter på grund af de følsomme ballader med blide guitarer. Klynkerock, før nogen faldt på det udtryk.

Det blev dog ikke til et fortjent gennembrud for bandet, og indtil videre må den tidligere chef og sanger Grant-Lee Philips også kigge forgæves efter et stort publikum i den solokarriere, som med udgivelsen af 'Little Moon' tæller seks album. Men hvor kan man dog unde både Philips og alverdens lyttere at finde hinanden omkring denne lille perle

af et overrumplende album.

Humøret er højt fra første sang, 'Good Morning Happiness': »I'm gonna wake up with a smile/Open the shades/Let in the light«, bebuder Grant-Lee Philips.

Og det gør han så med 12 ekstremt velklingende, nedtonede sange, der veksler mellem rock, country, folk og noget nær croon som i det smukke titelnummer. 'Little Moon' er en dejlig ven til kolde aften-er i november med sin hyldest til netop hjemlig hygge i eksempelvis 'Ain't the Same Old Cold War Harry'. Over blæsere og piano synger Philips: »I got a little girl cutting toot/My pretty wife is in the bed/Whether be making love or making peace/Don't want to live a life of dread.«

Den gamle melankoli fra 90'erne er fejlet ud af dette glade hjem. Men Grant-Lee Philips' fremdeles fine stemme, der favner både det søde og det spidse, David Bowie-prægede croon, bevarer troværdigheden uden sukker eller si-

rup. Helt enkelt et dejligt album, man virkelig kan forelske sig i.

ERIK JENSEN
erik.jensen@pol.dk

Supergruppe med stil

Them Crooked Vultures: Them Crooked Vultures. Produceret af Them Crooked Vultures. Sony Music. (66 min.).
♥♥♥♥♥

SELV OM DET næppe kan redde hverken den døende pladebranche eller den vigende rockmusik, er det befriende dejligt, at tre sværvægttere har fundet sammen, dannet en såkaldt supergruppe og oven i købet udgivet et glimrende album.

Man kunne frygte, at der ville gå opvisning, ego og kedsmelig hygge med vennerne i den, da Josh Homme (Queens Of The Stone Age), guitar og sang, Dave Grohl (Foo Fighters), trommer, og John Paul Jones (Led Zeppelin), bas, fandt sammen. Stilen og lyder minder om Queens ... og anty-

der, at Josh Homme er chefen for projektet. Men inspirationen er tydeligvis hentet hos Led Zeppelin, hvorfor John Paul Youngs gyngende groovy bas får lov at fylde tilpas meget. En fornøjelse over for Dave Grohls gedigne og tørre trommespil.

Sangene vil ikke ændre verden. Men 'No One Loves Me & Neither Do I' (alene titlen!), den næsten ZZ Top-agtige boogie 'Mind Eraser, No Chaser', 'Scumbag Blues' med synkront løb mellem guitar og bas samt den eksperimenterede 'Elephants' gør den afgjort til et sjovere sted at være.

Nu mangler vi bare besked om, at Them Crooked Vultures bygger rede i Roskilde til sommer.

ERIK JENSEN

Hævnerrig

Rihanna: Rated R. Produceret af Antonio 'LA' Reid, Rihanna m.fl. Def Jam. Universal Music. (51 min.).
♥♥♥♥♥

HARD CORE. Den høflige udgave af Rihanna er pist væk på hendes nye cd. Foto: Ellen von Unwerth

Folk.com

Valravn og Afenginn bidrager smukt til udviklingen af den folkemusikalske tradition.

FOLKEMUSIK

Valravn: Koder på snor. Producer: Christopher Juul og Valravn. VME.
♥♥♥♥♥

Afenginn: Bastard Etno. Producer: Thomas Brekling & Afenginn. Westpark.
♥♥♥♥♥

Når først tingene er rørt sammen i gryden, kan de ikke skilles fra hinanden igen. Det er vel groft sagt situationen i musikens verden, hvor folkemusik fra alverdens lande nysgerrigt gubber skuldre med naboerne og får navnet verdensmusik. Som Gogol Bordello har bevist, er balkan-partyet nu en global energireserve. Nogle gange er det lokale orkestre, der nyfortolker traditionen. Andre gange kommer fortolkerne udefra. Men i begge tilfælde kan man konstatere, at en stor mængde energi og nysgerrighed i disse år tilflyder musikens ældgamle rødder. Paradoksalt nok er det vel både et udtryk for en global nysgerrighed og en lokal reaktion på trykket udefra.

Også i Danmark mærker man energien bølge. Valravn dukkede for et par år siden op som en mere kontant og umiddelbart også mindre raffineret folkemusikalsk arvtagere til det elektronisk nyskabende ensemble Sorten Muld. Valravn får imidlertid foldet paletten gevaldigt ud på gruppens andet album 'Koder på snor'. Nu er repertoiret ikke længere norron folkemusik i nye rammer, men helt nye sange i delvis gamle rammer.

Den færøske sangerinde Anna Katrin Egilstrød slipper næppe for Björk-sammenligningerne, men sådan er det nok, når man er fuldstændig oldnordisk på den moderne måde. Selv om Valravn på sit andet album begiver sig ud i et langt mere varieret landskab, er det på sin plads at slå fast, at gruppen nærmest gør det modsatte af Björk. Hvor Björk tager afsæt i det lokale for at skabe en musik, der er global, så lader Valravn sig inspirere af det globale for at kunne tilføre det lokale ny kraft. Hvilket må siges at lykkes ovenud forment på et album, hvor enkle titler som 'Sjón', 'Kraka' og 'Fuglar' stiger højt til vejrs over alle fordomme om halm i træskoene som folkemusikens begyndelse og ende.

BALKAN- OG KLEZMERMUSIKKEN har forståeligt nok også sine mange håndlangere i Danmark. Afenginn er med deres selvbetitlende stilblanding 'bastard etno' et interessant forsøg på at mikse den østeuropæiske inspiration på nye måder. Her bliver balkan siden 2002 blandet med guderne må vide hvad i det danske band under ledelse af finske Kim Nyberg. Titler som 'Jguana Segretatis', 'Hosianna Reinkarnator' og 'Østrogenic Manipulated Basilisk' siger noget om, hvor mange ideer der rumler på harddisken hos Afenginn.

Men på 'Bastard Etno', der er en blanding af ny-indspillede gamle numre og nye numre, er der kommet god samling på trådene og noget, der lyder som mening med galskaben. Med veteranen Aske Jacoby til at håndtere guitar, mandolin og bas siden 2006 har Afenginn fået en ny dimension. Også Afenginn ynder at slippe balkan-inspirationen løs i et munteret amokløb, men det er i de mere stilfærdige og folsomme passager, f.eks. på 'A Lab Abba' og 'Hosianna Reinkarnator', at de demonstrerer, hvorfor de også internationalt er ved at have format til at byde ind med deres helt eget bud på europæisk multifolkleslagsmusik.

KIM SKOTTE
kim.skotte@pol.dk

IVIDEOEN til 'Russian Roulette' kravler en fanget Rihanna rundt i en celle, bliver beskudt, slået på og til sidst dræbt. På coveret gemmer hun sit ene - blå? - øje. I bookletten til albummet fortsætter ydmygelser af den meget lidt påklædte sangerinde. Selve cd'en indledes med advarslen: »Ladies and gentlemen, for those of you who are easily frightened, we suggest you turn away now.«

Der er ikke mange spor efter den høflige unge dame, der venligt inviterede den ganske verden til at stå under sin 'Umbrella' på de seneste album. Hvis den 21-årige sangerinde fra Barbados blev udstyret med en paraply på dette sit fjerde album, ville hun formentlig straks slå den nærmeste mand i hovedet med den.

Til trods for billederne af den sårede sangerinde, er det nemlig ikke som offer, Rihanna optræder på sit første udspil efter årets mest omtalte tilfælde af vold i hjemmet, da

hendes daværende kæreste, kollegaen Chris Brown, slog hende i februar. Sangene er hævnerrige og voldelige. »I lick the gun when I'm done/cuz I know that revenge is sweet«, som Rihanna synger på 'G4L' (Gangster For Life). Alle henvisningerne til volds-episoden og den barske piges hævnertørst forbliver dog henvisninger. Temaet foldes ikke ud.

Også musikalsk er 'Rated R' en forbløffende kontrolleret affære. Enten har Rihanna og hendes folk ikke en opfølger til 'Umbrella', eller også har de bevidst valgt at holde en langt mere nedtonet og elektronisk stil denne gang. Sangen som 'Russian Roulette', 'Rude Boy', 'Cold Case Love' med Justin Timberlake og 'Photographs' med will.i.am trækker op på et album, der dog er mere interessant som fænomen end direkte godt.

ERIK JENSEN